

Εξώφυλλο

Η ΨΗΦΙΑΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΟΥ ΤΥΠΟΥ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ ▪ ΚΥΡΙΑΚΗ 27 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 2022 ▪ ΤΕΥΧΟΣ #193

COVID:
ΔΥΟ ΧΑΜΕΝΑ ΧΡΟΝΙΑ

Η ΒΔΟΜΑΔΑ ΓΟΥ ΠΕΡΑΣΕ, ΣΤΑ ΓΙΑΝΝΕΝΑ

Οι πιο διαβασμένες ειδήσεις στον Τύπο Ιωαννίνων,
τη βδομάδα που πέρασε

1 Συνελήφθη για τη δολοφονία της συζύγου του

Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ των Ιωαννίνων συνέλαβε την Κυριακή 20/2 αργά το βράδυ, έναν άνδρα στα Ιωάννινα, σε βάρος του οποίου σχηματίστηκε δικογραφία για ανθρωποκτονία.

<https://typos-i.gr/article/synelhf8h-gia-th-dolofonia-ths-syzygoy-toy>

2 Μια 23χρονη στο δίκτυο κατασκοπείας του 1912-13

ΣΤΑ ΙΩΑΝΝΙΝΑ του 1912-13, το δίκτυο κατασκοπείας είχε τη βάση του σε ένα αρχοντικό. Ο Ιωάννης Λάμπας, δικηγόρος και διερμηνέας του Γαλλικού Υποπροξενείου, είχε οργανώσει στο σπίτι του μια κρυπτογραφική υπηρεσία η οποία είχε αναλάβει την αποστολή της διαβίβασης των πληροφοριών.

<https://typos-i.gr/article/mia-23xronh-sto-diktyo-kataskopeias-toy-1912-13>

3 Συλλυπητήρια για την απώλεια της Αντ. Σιαμοπούλου

ΤΟ ΙΑΤΡΙΚΟ, νοσηλευτικό και διοικητικό προσωπικό της Παιδιατρικής Κλινικής στο ΠΓΝ Ιωαννίνων εκφράζει βαθιά συλλυπητήρια στην οικογένεια της Αντιγόνης Σιαμοπούλου, ομότιμης καθηγήτριας Παιδιατρικής και επί σειρά ετών διευθύντρια της κλινικής.

<https://typos-i.gr/article/sylyphthria-gia-thn-arpwleia-ths-ant-siamopoyloy>

4 Ο ΠΑΣ αμφισβητεί την απόφαση του πειθαρχικού

Ο ΠΑΣ Γιάννινα με ανακοίνωσή του αμφισβητεί την απόφαση του πειθαρχικού οργάνου της σούπερ λίγκας και κάνει λόγο για «αλλοίωση του πρωταθλήματος». Αναφέρει ότι «είναι πλέον ξεκάθαρο από κάθε άποψη πως στόχος είναι να πληγεί ο σύλλογος. Επιβεβαιωνόμαστε όταν λέγαμε ότι ενοχλεί η θέση που βρισκόμαστε στην βαθμολογία».

<https://typos-i.gr/article/o-pas-amfisbhte-thn-apofash-toy-peiθarxikoy>

 A red rectangular button with a white circle icon on the left and the text "BECOME A PATRON" in white capital letters.

Στηρίζοντας τον Τύπο Ιωαννίνων με μια συνδρομή

Με μια συνδρομή, 4 ή 10 ευρώ ή με ποσό της επιλογής σας, μπορείτε να στηρίξετε τον Τύπο Ιωαννίνων σε δύσκολους καιρούς για την επαγγελματική δημοσιογραφία.

Οι συνδρομητές-τριες του Τύπου Ιωαννίνων, έχουν πρόσβαση σε μια σειρά «προνόμια», μέσω του λογαριασμού στο Patreon και της αντίστοιχης εφαρμογής για κινητά. Εκεί, μπορείτε να βλέπετε περιεχόμενο του Τύπου Ιωαννίνων, προσβάσιμο μόνο ή νωρίτερα από την κυκλοφορία του, σε συνδρομητές-τριες:

Με μια συνδρομή 4 ευρώ* στον Τύπο, παίρνετε:

- Την πρώτη έκδοση των **Ρετρό Ιστοριών** σε ψηφιακό βιβλίο (pdf)
- Την ψηφιακή έκδοση «**Ένα άλμπουμ την εβδομάδα**», που περιλαμβάνει 52+1 κείμενα για ισάριθμα μουσικά άλμπουμ
- Όλα τα podcasts της πρώτης περιόδου της εκπομπής «**Τύπος στο Μικρόφωνο**», με δυνατότητα downloading
- Πρόσβαση, πριν τη δημοσίευσή τους, στα **video reports** και σε διάφορα άρθρα

Με τη συνδρομή των 10 ευρώ* στον Τύπο, παίρνετε:

- Όλα τα παραπάνω, συν ένα αντίτυπο του βιβλίου «**Οι 'αποστάτες', τα ρέντζελα και οι δήμαρχοι/Οι δημοτικές εκλογές στα Γιάννενα, 1925-2014**» σε φυσική μορφή
- Ανάγνωση του **Εξωφύλλου** την προηγούμενη ημέρα κυκλοφορίας του
- Πρόσβαση σε προσφορές για **θεάματα** (θέατρα, συναυλίες) που γίνονται στην πόλη των Ιωαννίνων

Για να εγγραφείτε, βρείτε το «πορτοκαλί κουμπί» του Patreon σε κείμενα του site ή αντιγράψτε αυτό το σύνδεσμο:

<https://www.patreon.com/TyposI>

Σε αυτό το βίντεο, θα βρείτε αναλυτικές οδηγίες για την εγγραφή:

<https://www.youtube.com/watch?v=75ah4XuyCI8&feature=youtu.be>

[*οι τιμές είναι προ ΦΠΑ]

[ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΟΥ ΤΣΑΝΤΙΚΟΥ]

Πριν δύο χρόνια και μια μέρα, στις 26 Φεβρουαρίου 2020, ξεκίνησε επίσημα η πανδημία στην Ελλάδα, με τον εντοπισμό του πρώτου κρούσματος covid σε ταξιδιώτη που είχε επιστρέψει από την Ιταλία.

Στις 31 Μαρτίου, τα κρούσματα είχαν φτάσει τα 1.314 και οι θάνατοι τους 49.

Σήμερα, η Ελλάδα μετράει, σύμφωνα με τα επίσημα στατιστικά, 2.385.304 κρούσματα και 25.668 απώλειες. Το μεγαλύτερο μέρος των παραπάνω αριθμών καταγράφεται από το Νοέμβριο του 2021 και μετά, από όταν δηλαδή χάθηκε ο έλεγχος της πανδημίας στην Ελλάδα. Η χώρα δεν μπόρεσε να προφυλαχθεί έγκαιρα για διάφορους λόγους, μεταξύ των οποίων η αργή εξάπλωση του εμβολιασμού.

Το «δισκοπότηρο» του περασμένου καλοκαιριού, το «τείχος ανοσίας 70%» που υπόσχονταν κυβερνητικοί παράγοντες για το καλοκαίρι του 2021, επιτεύχθηκε μόλις πριν από λίγες μέρες. Στο μεταξύ, μια σειρά από επικοινωνιακού τύπου διακηρύξεις με πολύ μικρό ουσιαστικό περιεχόμενο, διαψεύδονταν από την ίδια την εξέλιξη της πανδημίας, αλλά και τις διοικητικές αδυναμίες.

Πολλές παλινδρομήσεις και ασάφειες τροφοδότησαν την ηθελπημένη και αθέλητη άγνοια, το αρχικό «δόγμα ξύλου» της κυβέρνησης μεγέθυνε την κοινωνική οργή, η κοινωνική συνοχή (όποια υπήρχε τέλος πάντων...) διερράγη από διχαστικές αποφάσεις.

Η διαχείριση «εκ των ενόντων», χωρίς ουσιαστική στήριξη του ΕΣΥ, οδήγησε σε μια σειρά προβλήματα στα δημόσια νοσοκομεία, ενώ η καθυστέρηση διάθεσης των εμβολίων από την ΕΕ και η προβληματική διαχείριση από την ελληνική κυβέρνηση, έφερε αρκετά πίσω την όλη διαδικασία.

Τα εμβόλια έσωσαν ζωές και απέτρεψαν βαριές νοσήσεις. Η επικοινωνιακή διαχείριση όμως δημιούργησε εσφαλμένες εντυπώσεις, είτε ότι είναι ίσση, είτε ότι πρόκειται για «πανδημία ανεμβολίαστων». Σταδιακά, οι μεταλλάξεις ακύρωσαν στην πράξη τη στοχοθεσία που είχε θέσει η κυβέρνηση, στην οποία έτσι και αλλιώς είχε αποτύχει ήδη από το περασμένο καλοκαίρι.

Τα παράλληλα γεγονότα όπως η «λίστα Πέτσα» και η επιλεκτική χρηματοδοσία ΜΜΕ από την κυβέρνηση, μια σειρά διατάξεις και νομοθετήματα που «προσέκρουαν» το ένα στο άλλο ή απλά δεν εφαρμόστηκαν στην πράξη λόγω διαφόρων αδυναμιών, η αστυνομική επιθετικότητα και αυθαιρεσία, τα πρόστιμα, τα «κόλπα» για να «πάμε στο χωριό το Πάσχα», μπορεί να μοιάζουν μακριά πλέον, αλλά το πρόβλημα είναι ακριβώς αυτό: ότι πάνε πια δυο χρόνια...

Τα παραπάνω, μαζί με την προέλαση των μεταλλάξεων και την αδυναμία αντιμετώπισής τους, δημιούργησαν στην πράξη ένα κενό δύο χρόνων σε πολλά πράγματα: στην οικονομία, την κοινωνική δραστηριότητα, σε αγαπημένα πρόσωπα, αλλά και στην ίδια την «ομοιότητα» του καθηνός και της καθημιάς.

Πέρα από την υγειονομική πλευρά, αυτή η ιστορία της οποίας το τέλος ανακοινώθηκε πολλές φορές, αλλά είναι ακόμα σε εξέλιξη, ελπίζοντας για την υποχώρησή της, άλλαξε τις ζωές μας τόσο, που η λέξη «κανονικότητα» δεν σημαίνει πια τα ίδια πράγματα.

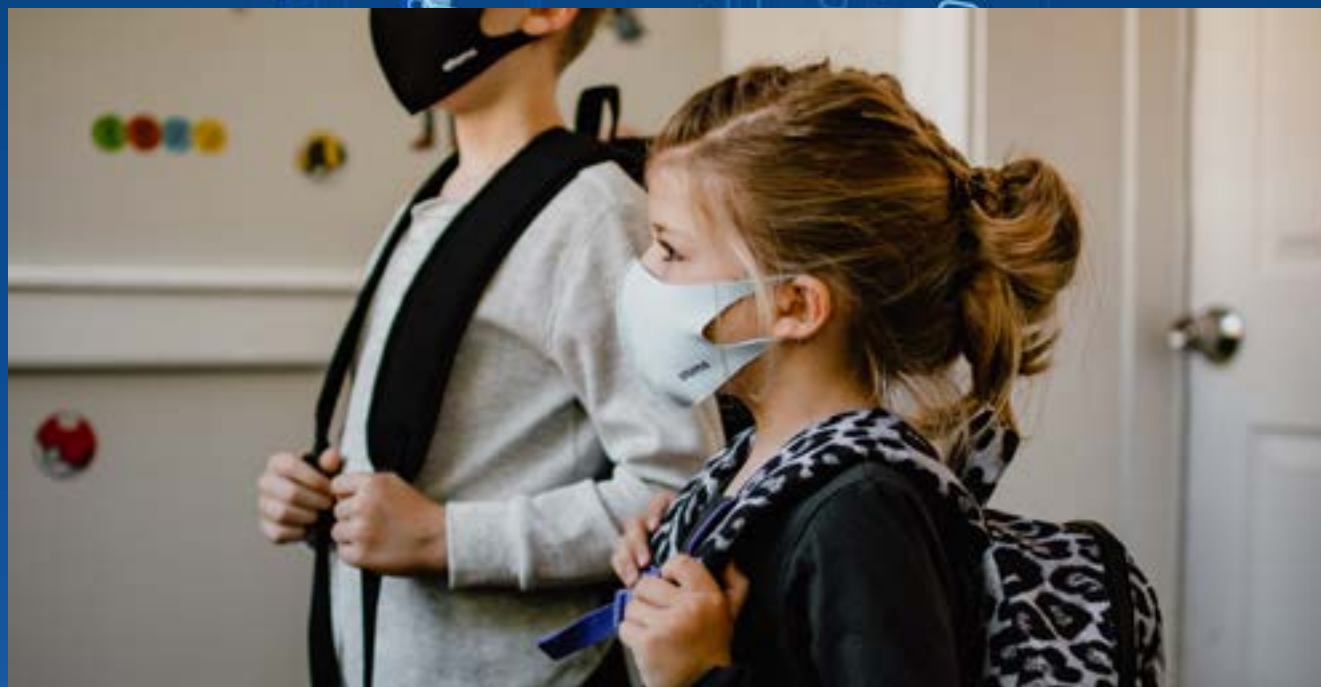
Δύο χρόνια πανδημίας στην Ελλάδα

ΕΝΑ ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΟ

2020

26/02:	Ο υπουργός Υγείας Βασίλης Κικίλιας ανακοινώνει με tweet το πρώτο κρούσμα στην Ελλάδα λέγοντας ότι «είμαστε απόλυτα προετοιμασμένοι»
10/03:	Κλείνουν τα σχολεία
12/03:	Πρώτος θάνατος από covid
22/03:	Απαγόρευση μετακινήσεων σε όλη τη χώρα
05/04:	Πρώτος νεκρός στο ΠΓΝΙ, ένας ασθενής που μεταφέρθηκε από Κέρκυρα
28/04:	Ο πρωθυπουργός ανακοινώνει σταδιακή άρση των μέτρων
04/05:	Άρση περιορισμών μετακίνησης με υποχρεωτικό SMS
11/05:	Ξεκινούν να λειτουργούν και πάλι τα σχολεία
25/05:	Ανοίγει και πάλι η εστίαση
01/07:	«Επανεκκίνηση τουρισμού»
24/09:	Πρώτο κρούσμα σε σχολείο των Ιωαννίνων
29/10:	Απαγόρευση κυκλοφορίας στα Ιωάννινα
07/11:	Καραντίνα II σε όλη τη χώρα
13/12:	Λιανεμπόριο με click away
27/12:	Ξεκινάει ο εμβολιασμός στους υγειονομικούς και στελέχη της κυβέρνησης

2021

02/01:	Κλείνουν τα μαγαζιά
11/01:	Ανοίγουν τα σχολεία
18/01:	Ανοίγουν τα μαγαζιά
16/03:	Ανοίγουν τα σχολεία
07/04:	Ξεκινάει η διάθεση σεληφ τεστ
25/04:	10.000 θάνατοι στην Ελλάδα, από covid
03/05:	Ανοίγει η εστίαση. Την ίδια μέρα καταγράφονται 134 θάνατοι σε ένα 24ωρο.
10/05:	Ανοίγουν τα σχολεία
14/05:	Τέλος της «Καραντίνας II», καταργούνται τα SMS μετακίνησης

13/8:	Εκτίμηση για επικράτηση της παραλλαγής Δ σε ποσοστό 90% των κρουσμάτων
31/8:	Κυβερνητικός ανασχηματισμός-φεύγουν από τις θέσεις τους ο υπουργός Υγείας Β. Κικίλιας και ο υφυπουργός Πολιτικής Προστασίας Ν. Χαρδαλιάς, δύο από τις πιο χαρακτηριστικές φυσιογνωμίες της πανδημίας στην Ελλάδα.
06/10:	Οι νεκροί ξεπέρασαν τους 15.000 στην Ελλάδα
02/12:	Πρώτο κρούσμα της παραλλαγής Όμικρον, στην Ελλάδα
14/12:	130 θάνατοι σε ένα 24ωρο
15/12:	Μελέτη Τσιόδρα-Λύτρα που καταγράφει αυξημένη θνησιμότητα από 57% ως και 87% σε διασωληνωμένους ασθενείς στην Ελλάδα και αιχμές για την πίεση που δέχεται το σύστημα υγείας.

21/12:	Ο αριθμός των νεκρών στην Ελλάδα ξεπερνάει τους 20.000
29/12:	Κλειστή η εστίαση το βράδυ της Πρωτοχρονιάς. Χωρίς μουσική η εστίαση

2022

04/01:	50.182 κρούσματα σε ένα 24ωρο
31/01:	Επανερχεται η μουσική στην εστίαση
16/02:	Οι νεκροί ξεπέρασαν τους 25.000 στην Ελλάδα
25/02:	Το ποσοστό εμβολιασμού στην Ελλάδα φτάνει το 70,09%

ΘΕΩΡΙΕΣ ΣΥΝΩΜΟΣΙΑΣ

Ψυχολογική ανάγκη, αλλά και «μπίζνα»

«**Ο**ι θεωρίες συνωμοσίας δεν είναι σύγχρονο φαινόμενο, υπήρχαν πιθανώς ακόμη και από την αρχαιότητα, ωστόσο για πρώτη φορά βιώνουμε σε μεγάλο βαθμό την επιρροή τους και τη ραγδαία εξάπλωσή τους σε όλες τις πληθυσμιακές ομάδες ανεξαρτήτως φύλου, φυλής, θρησκείας και μορφωτικού επιπέδου. Η λύση του “γρίφου” αυτού θα μας προσφέρει ισχυρή γνώση αλλά και τα εργαλεία, ώστε να ξεπεράσουμε την παρούσα πανδημία αλλά και τις μελλοντικές κρίσεις που πιθανώς αντιμετωπίσει η ανθρωπότητα».

Τα παραπάνω επισημαίνει ο καθηγητής Ψυχιατρικής ΑΠΘ Κωνσταντίνος Φουντουλάκης, με αφορμή τη διοργάνωση του συμποσίου «Review in Psychiatry 2022- Θεωρίες συνωμοσίας και συμπεριφορές υγείας», στις 4-5 Μαρτίου, στη Θεσσαλονίκη.

«Καθώς η πανδημία Covid-19 πλησιάζει στο τέλος της, με όλη την απόγνωση και τις προκλήσεις που έχει επιφέρει, διοργανώνουμε την επιστημονική αυτή εκδήλωση, με σκοπό τη συζήτηση και ανάλυση ενός θέματος που έχει δημιουργήσει σημαντικά προβλήματα στην προσπάθεια ελέγχου και περιορισμού της έξαρσης της Covid-19 και έχει αποτελέσει εμπόδιο στην ενίσχυση της διαδικασίας εμβολιασμού», προσθέτει ο κ. Φουντουλάκης.

ΘΕΩΡΙΕΣ ΣΥΝΩΜΟΣΙΑΣ ΚΑΙ ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΗ ΑΝΑΓΚΗ

Ο κ. Φουντουλάκης αποδίδει το γεγονός ότι οι άνθρωποι πιστεύουν σε θεωρίες συνωμοσίας στην ανθρώπινη ανάγκη να αποδώσουν γεγονότα και φυσικές καταστροφές σε κάποιον εχθρό και σε κάποια συνωμοσία.

«Πιστεύοντας σε θεωρίες συνωμοσίας, ο άνθρωπος βρίσκει εύκολα “ τις πταίει”, αποδίδει δηλαδή ευθύνες σε πράγματα που δεν μπορείς να αποδώσεις ευθύνη. Είναι μια ψυχολογική ανάγκη να αισθανθεί μια ασφάλεια και βέβαια προβάλλει και φόβους. Δηλαδή φοβάται να κάνει το εμβόλιο, γιατί φοβάται οτιδήποτε, και εξαρτάται και από το πόσο ανώριμη προσωπικότητα έχει κάποιος. Και αυτά τα διανθίζει με οτιδήποτε μπορεί να φανταστεί

κανείς», προσθέτει ο κ. Φουντουλάκης. Στο ερώτημα «πώς λειτουργεί το μυαλό κάποιου που πιστεύει στις θεωρίες συνωμοσίας, οι οποίες φαίνονται παράλογες, όπως π.χ. εκείνες που κάνουν λόγο για επίπεδη γη, για εξωγήινους που μας παρακολουθούν», ο κ. Φουντουλάκης απαντά πως σε τέτοιες παράδοξες θεωρίες πιστεύει μια μειοψηφία, ένα ποσοστό 3-4%, ενώ τις πιο αληθοφανείς -οι πολιτικού τύπου θεωρίες συνωμοσίας- μπορεί να τις πιστεύει το 60% του πληθυσμού.

«Όμως», σημειώνει, «στις πιο παράδοξες θεωρίες, όπως π.χ. η επίπεδη γη, οι εξωγήινοι πιστεύει μια μειοψηφία, η οποία όμως κάνει υπερβολικό ντόρο, βγάζουν βιβλία κ.λπ. Το 60% που πιστεύει σε πολιτικού τύπου θεωρίες συνωμοσίας έχει μια γενική αίσθηση αλλά δεν κάνει τόσο “ θόρυβο”, δεν βγάζει βιβλία». Παράλληλα, ο ίδιος σημειώνει ότι τα ποσοστά υγειονομικών ή των εργαζομένων στα νοσοκομεία που πιστεύουν σε θεωρίες συνωμοσίας κυμαίνονται από 30 έως 40%, ανάλογα με την κατηγορία.

Η «ΜΠΙΖΝΑ» ΜΕ ΤΙΣ ΘΕΩΡΙΕΣ ΣΥΝΩΜΟΣΙΑΣ

Ο κ. Φουντουλάκης επισημαίνει ότι υπάρχουν κάποιοι που βγάζουν χρήματα, προωθώντας θεωρίες συνωμοσίας μέσω των ΜΜΕ και των μέσων κοινωνικής δικτύωσης, καθώς η ενημέρωση έχει γίνει πλέον ένα εμπορικό προϊόν που πρέπει να πουληθεί.

«Φαίνεται -και υπάρχουν στοιχεία- ότι θεωρίες συνωμοσίας ξεκινούν από 12-15 λογαριασμούς σε μέσα κοινωνικής δικτύωσης παγκοσμίως, οι οποίοι βγάζουν χρήμα από αυτή την ιστορία. Είναι μια “μπίζνα”, η οποία ξεκινάει από το απλό “like”, όπου επειδή έχει πολλά “χτυπήματα” στη σελίδα έχει και πολλές διαφημίσεις, και φτάνει μέχρι την εκμετάλλευση από δικηγόρους που βγάζουν χρήματα κάνοντας μηνύσεις. Υπάρχουν επιτήδειοι οι οποίοι βγάζουν χρήμα από αυτή την ιστορία κι αυτό είναι μια απατεωνιά», προσθέτει ο κ. Φουντουλάκης.

Ο κ. Φουντουλάκης σημειώνει ότι οι θεωρίες συνωμοσίας είναι ένα κρίσιμο στοιχείο στην πολιτική υγείας συνολικά και παράλληλα ότι είναι θέμα ψυχολογικό και ψυχιατρικό. «Αυτό το οποίο φαίνεται καθαρά πλέον και που τώρα το είδαμε καθαρά μπροστά μας είναι ότι ανεξάρτητα από το τι πρόσους θα κάνει η Ιατρική, εάν αυτές οι πρόσους δεν μπορέσουν να υιοθετηθούν από ικανή μάζα του πληθυσμού δεν έχουμε βελτίωση της υγείας. Και έχουμε τομείς της υγείας που θέλουν σχεδόν τη συνολική συμμετοχή του πληθυσμού για να αποδώσουν, όπως είναι τα εμβόλια. Το να εμβολιαστεί το 85% του πληθυσμού δεν αρκεί. Πρέπει να εμβολιαστεί πάνω από το 90%, δηλαδή χρειάζεται συνολική συμμετοχή».

Με λιμάνι της ζωής του τη μουσική, εκπαιδευτικός κατάφερε να ανοίξει πανιά για ένα διαφορετικό ταξίδι στη γνώση, με συνοδοιπόρους μικρούς μαθητές δημοτικών σχολείων στη δυτική Θεσσαλονίκη. Ο Δημήτρης Καραγεώργος ένωσε την αγάπη του για τη διδασκαλία και τη μουσική, έχοντας πάντα δίπλα του, εδώ και τρεις δεκαετίες, την κιθάρα του, την οποία και χρησιμοποιεί, όταν θεωρήσει πως μπορεί να βοηθήσει στην εκπαιδευτική διαδικασία. Οι δε μαθητές του πολυμήχανου εκπαιδευτικού έχουν «αγκαλιάσει» την πρωτότυπη ιδέα του.

«Η μουσική και το τραγούδι αποτελεί το λιμάνι της ζωής μου. Η αγάπη για τη μουσική, είναι έρωτας με την πρώτη ματιά. Αυτό αποκόμισα και από τους μαθητές μου, που "αγκάλιασαν" αυτή τη δραστηριότητά μας και έγιναν όλοι μια ομάδα, μια φωνή», λέει στο ΑΠΕ ο κ. Καραγεώργος.

«Η μουσική χαλαρώνει, εξημερώνει και βοηθάει τις αισθήσεις. Ξεκουράζει, αποφορτίζει, καθώς βοηθάει στην καθαρότητα του εγκεφάλου και στη διάθεση για διάβασμα», υπογραμμίζει ο κ. Καραγεώργος, επισημαίνοντας πως «στις μικρές τάξεις, η μουσική είναι απαραίτητη σε όλα τα μαθήματα, στη γλώσσα και τα μαθηματικά».

«Ο ΡΥΘΜΟΣ»

«Ο ρυθμός», εξηγεί, «τους κεντρίζει το ενδιαφέρον για την καινούρια γνώση και έχει πολύ θετικά αποτελέσματα. Μέσα από τα τραγούδια και τη μουσική, οι μικροί μαθητές μου, μαθαίνουν τα γράμματα και την ορθογραφία, ενώ ο ρυθμός βοηθάει και στα μαθηματικά. Στις μεγαλύτερες τάξεις είναι δύσκολη η ένταξη της μουσικής στα μαθήματα, ωστόσο στη γλώσσα, όταν μελετάμε κάποιο μελοποιημένο ποίημα, το τραγουδάμε με την κιθάρα, για να γνωρίσουν τα παιδιά και τη μελωδία, πέρα από τον στοίχο. Επίσης τραγουδάμε και όταν έχουμε ελεύθερο χρόνο, στις εκδρομές και στις γιορτές του σχολείου».

Όλα ξεκίνησαν, όπως εξηγεί, με μια κιθάρα και τα ακούσματα ερμηνευτών που έχουν αφήσει ιστορία. Έτσι έκανε τα πρώτα βήματά του, «παντρεύοντας» τη δουλειά του με τη μουσική και το τραγούδι. «Οι δύο μου κόρες μεγάλωσαν μ' αυτόν το τρόπο. Η καθημερινότητά μας βασιζόταν στο διάβασμα και αμέσως μετά, χαλαρώναμε με τις φωνές μας, τραγουδώντας. Και οι δυο μου κόρες, να φανταστείτε, τραγουδάνε και καμαρώνω γι' αυτό. Αυτή, λοιπόν, την καθημερινότητα του σπιτιού μου, τη μετέφερα και στην τάξη, στον ελεύθερο χρόνο και στις γιορτές», σημειώνει.

Ο Δημήτρης Καραγεώργος διδάσκει 31

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΣ «ΠΑΝΤΡΕΨΕ» ΤΗ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΜΕ ΤΗ ΜΟΥΣΙΚΗ

Μάθημα μετά μουσικής

χρόνια στην πρωτοβάθμια εκπαίδευση, είναι αυτοδίδακτος στη μουσική και αυτό που τον κάνει πραγματικά χαρούμενο, όπως λέει, είναι η παρακολούθηση της εξέλιξης κάποιων παιδιών που πέρασαν από τις τάξεις του.

Θεωρεί πως είναι σημαντικό, οι εκπαιδευτικοί στις μέρες μας, να δίνουν έμφαση στην αλληλοδιδαχή και να προσαρμόσουν την εκπαίδευση στις καινούριες απαιτήσεις της εποχής. Το επάγγελμα του εκπαιδευτικού, εκτός από βιοποριστικό, είναι και κοινωνικό λειτουργήμα, τονίζει και εξηγεί πως αυτό που αγαπάει περισσότερο, είναι να βλέπει τους μαθητές του, άξιους και με εφόδια, στη δύσκολη κοινωνική «σέντρα».

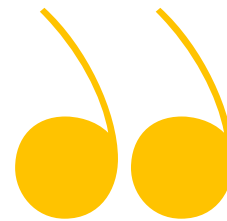
Ας μην ξεχνάμε πως πολλοί άνθρωποι επιλέγουν να διαβάζουν με χαμηλή μουσική, καθώς τους βοηθάει να συγκεντρωθούν, τονίζει ο «καλλιτέχνης-δάσκαλος» και εξηγεί πως, το πρώτο παράδειγμα είναι οι κόρες του.

«Υπήρξαν και μαθήτριάς μου και σήμερα τραγουδάμε και μαζί. Η μικρότερή μου κόρη έχει κάνει και κάποια επαγγελματικά βήματα, αλλά την κέρδισε η ψυχολογία και εργάζεται στην Αγγλία. Υπάρχουν πολλοί μαθητές μου, που ασχολούνται με το τραγούδι, μετά την επαφή που είχαν στο μάθημα.

Με την εμπειρία που έχουμε αποκτήσει οι εκπαιδευτικοί, βλέπουμε εάν υπάρχει κούραση μέσα στην τάξη, ένταση που πρέπει να αποφορτιστεί με κάποια δραστηριότητα, ώστε οι μαθητές, να ανακτήσουν τη συγκέντρωσή τους και την ενέργειά τους. Τότε μπορεί να παίξει σημαντικό ρόλο, η κιθάρα και το τραγούδι», καταλήγει ο κ. Καραγεώργος.

ΑΠΕ-ΜΠΕ/
ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΧΑΤΖΗΓΕΩΡΓΙΟΥ

Ο Δημήτρης Καραγεώργος διδάσκει 31 χρόνια στην πρωτοβάθμια εκπαίδευση, είναι αυτοδίδακτος στη μουσική και αυτό που τον κάνει πραγματικά χαρούμενο, όπως λέει, είναι η παρακολούθηση της εξέλιξης κάποιων παιδιών που πέρασαν από τις τάξεις του. Θεωρεί πως είναι σημαντικό, οι εκπαιδευτικοί στις μέρες μας, να δίνουν έμφαση στην αλληλοδιδαχή και να προσαρμόσουν την εκπαίδευση στις καινούριες απαιτήσεις της εποχής.

Πέντε χρόνια χωρίς τον Νίκο Κούνδουρο

Από τις σημαντικές μορφές του ελληνικού κινηματογράφου, αλλά και της διάνοησης, καθώς μπορεί να γύρισε μόνο 12 ταινίες σε μισό αιώνα πορείας στο σινεμά, αλλά είναι αυτός που έφερε τον νεορεαλισμό στην Ελλάδα, έκανε εμβληματικές ταινίες, τάραξε τα νερά με τις παρεμβάσεις του, τον τρόπο ζωής του.

Ο Νίκος Κούνδουρος, ένα σωστό αρχοντόπουλο από την Κρήτη, γόνος πλούσιας οικογένειας, με πατέρα δικηγόρο ένθερμο Βενιζελικό που χρημάτισε υπουργός, απαρνήθηκε σε μεγάλο βαθμό τις πολιτική καταγωγή της οικογένειάς του, για να βρεθεί στις τάξεις του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, να μπει στα χαρακώματα κατά τη διάρκεια

των Δεκεμβριανών και να σταλεί στη Μακρόνησο, όπου εκεί απέκτησε «συνείδηση» όπως είπε και ο ίδιος σε συνέντευξή του, στη Ρένα Θεολογίδου, στην ΕΡΤ.

Συμπληρώνοντας πέντε χρόνια από τον θάνατό του (22 Φεβρουαρίου 2017), είναι ευκαιρία να θυμηθούμε την καλλιτεχνική του πορεία, τα πρώτα του βήματα στην περιπέτεια της μυθιστορηματικής του ζωής, τη γοητευτική μορφή ενός ανθρώπου σαρωτικού, αιρετικού, αδάμαστου, που έδινε πολλές φορές την αίσθηση ενός μεγαλομανούς, όταν είχε να κάνει με το σινάφι, αλλά καταδεκτικού, συμπονετικού στον απλό φτωχό άνθρωπο.

Α κόρη και ο τρόπος που ήρθε στη ζωή ήταν παράξενος. Λόγω της δύσκολης εγκυμοσύνης της μητέρας του -κόρη του εισαγγελέα Γιαμαλάκη- ο πατέρας του την έφερε από τον Άγιο Νικόλαο Κρήτης στην Αθήνα για να γεννήσει σε μια καλή κλινική. Γεννήθηκε, πλησίον των Ανακτόρων, αλλά ο Κρητικός πατέρας του δεν το μπορούσε να το δεχθεί αυτό. Τον πήρε τυλιγμένο σε μια πάνα και τον πήγε πίσω στον Άγιο Νικόλαο, όπου τον έγραψε στο Μητρώο Αρρένων μετά από δυο βδομάδες από τη βιολογική του γέννηση, στις 15 Δεκεμβρίου του 1926. Ο πατέρας του, ένθερμος βενιζελικός, μπλέχτηκε για τα καλά με την πολιτική, κάτι που δεν άρεσε σε όλα τα μέλη της οικογένειας, αλλά επιβραβεύτηκε από τους Κρητικούς. Όταν πηγήθηκε ο Βενιζέλος, ο πατέρας του εξορίστηκε και βρέθηκε στην Αφρική, για να γυρίσει στην Ελλάδα και να πεθάνει το 1942 στην Αθήνα. Ο 16χρονος τότε Κούνδουρος βίωσε δύσκολα τον χαμό του πατέρα του, όπως και τα δυο αδέλφια του, ο Ρούσσοσ και ο Γιώργος. Τα λιόδεντρα και το μερίδιο σε ένα μεγάλο πυρηνολογείο τούς μεγάλωσαν σαν αρχοντόπουλα. Η αγάπη του πατέρα του στις βυζαντινές εικόνες έστρεψε το ενδιαφέρον του νεαρού Νίκου προς τις εικαστικές τέχνες. Μπήκε στη Σχολή Καλών Τεχνών.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΑΚΡΟΝΗΣΟ ΣΤΟ ΔΟΥΡΓΟΥΤΙ

Ανήσυχος πνεύμα, κατά τη διάρκεια της κατοχής εντάχθηκε στο ΕΑΜ-ΕΛΑΣ και πολέμησε στα Δεκεμβριανά με τον λόχο των σπουδαστών «Λόρδος Βύρων». Μετά τον πόλεμο εξορίστηκε στη Μακρόνησο για τέσσερα χρόνια. Στη Μακρόνησο θα γνωρίσει πολλούς καλλιτέχνες, θα ενταχθεί σε μια επίλεκτη ομάδα διανοουμένων, ενώ θα γίνει φίλος με τον ποιητή Άρη Αλεξάνδρου. Ο Κούνδουρος θα στήσει με απλά οικοδομικά υλικά το πρώτο θέατρο στο ξερονήσι και γι' αυτό τον λόγο θα έχει την ευκαιρία να πηγαίνει στην Αθήνα, προκειμένου να βρει τα υλικά που χρειάζεται. Σε ένα ταξίδι του στην Αθήνα, ο Αλεξάνδρου θα του ζητήσει να πάει

να βρει τη μάνα του και να της δώσει ένα γράμμα. Ψάχνοντας τη μητέρα του Αλεξάνδρου, θα βρεθεί στο Δουργούτι, σε ένα πραγματικά άθλιο συνοικισμό προσφύγων από παράγκες. Εκεί θα συνειδητοποιήσει ότι υπάρχει ένας άγνωστος κόσμος γι' αυτόν, τον οποίο αγάπησε βαθιά. Εκεί θα του μπει η ιδέα του κινηματογράφου, θέλοντας να κάνει μια ταινία για αυτούς τους ανθρώπους της απόλυτης φτώχειας.

ΜΑΓΙΚΗ ΠΟΛΗ

Χωρίς να γνωρίζει τίποτα για τον κινηματογράφο, η καλλιτεχνική συντροφιά στη Μακρόνησο θα του μάθει τα βασικά. Έτσι, το 1954, θα παρουσιάσει μία από τις καλύτερες ταινίες του, τη «Μαγική Πόλη», σε σενάριο της Μαργαρίτας Λυμπεράκη και μουσική του στενού του φίλου Μάνου Χατζιδάκι, ο οποίος σημάδεψε την προσωπικότητά του. Αλλά και ο Κούνδουρος επέδρασε στην καλλιτεχνική πορεία του Χατζιδάκι, καθώς ήταν αυτός που του γνώρισε τον κόσμο του ρεμπέτικου, τον έκανε να αγαπήσει το λαϊκό τραγούδι και τους ανθρώπους του.

Ξαναγυρνώντας στη «Μαγική Πόλη», ένα εξαιρετικό κοινωνικό δράμα, αυθεντικό δείγμα του ελληνικού νεορεαλισμού, ο Κούνδουρος θα δείξει για πρώτη φορά στο κοινό μια πόλη μακριά από τα συνηθισμένα, την απόγνωση της φτώχειας. Το στόρι είχε ως θέμα την προσπάθεια ενός φορτηγατζή, που ζει σε μια λαϊκή φτωχογειτονιά της Αθήνας, να ξεφύγει από τα πλοκάμια του υποκόσμου, με πρωταγωνιστή τον εξαιρετικό Γιώργο Φούντα. Ένα φιλμ στο οποίο ο Κούνδουρος αποδεικνύει και τις εικαστικές του γνώσεις, αλλά και την ευαισθησία του. Ο νεαρός σκηνοθέτης θεωρείται αποκάλυψη, ξαφνιάζει ακόμη και το απαιτητικό κοινό του Φεστιβάλ Βενετίας -αν και συμμετέχει ανεπίσημα λόγω της ελληνικής λογοκρισίας.

Ο ΔΡΑΚΟΣ

Το επόμενο βήμα του, θα το κάνει το 1956 με τον περίφημο «Δράκο», σε σενάριο του Ιάκωβου Καμπανέλλη, που διακρίθηκε, και πάλι, στο Φεστιβάλ Βενετίας.

Τα Τραγούδια της Φωτιάς

Σταθμός στην πορεία του αποτελεί η ταινία «Μικρές Αφροδίτες» του 1963, σε σενάριο του Βασίλη Βασιλικού, καθώς κερδίζει το βραβείο σκηνοθεσίας και καλύτερης ταινίας στο Φεστιβάλ Βερολίνου και πολλά σημαντικά βραβεία στο Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης. Το 1967 θα γυρίσει το τολμηρό δράμα «Πρόσωπο της Μέδουσας», η οποία δεν ολοκληρώθηκε λόγω της φυγής του Κούνδουρου από την Ελλάδα την επομένη του πραξικοπήματος. Αργότερα, η ταινία θα ολοκληρωθεί στην Ιταλία και θα προβληθεί με τον τίτλο «Vortex».

Μετά την πτώση της χούντας, θα γυρίσει το πολιτικό ντοκιμαντέρ «Τα Τραγούδια της Φωτιάς», «μια ωδή στην Ελευθερία», με αφορμή τις συναυλίες των Μίκη Θεοδωράκη στο Στάδιο Μαρκάπουλο στο γήπεδο της Λεωφόρου.

Μία ταινία για τον υπόκοσμο της Αθήνας, επηρεασμένη από τον εξπρεσιονισμό, αλλά απέκτησε κυρίως τη φήμη της για τον πρωταγωνιστικό ρόλο του Ντίνου Ηλιόπουλου, σε έναν εντελώς διαφορετικό χαρακτήρα από τα συνηθισμένα. Σίγουρα, μία επίσης σπουδαία ταινία, αλλά αρκούντως υπερεκτιμημένη καθώς θεωρείται υπερβολικά σαν μια από τις σημαντικότερες στην ιστορία του ελληνικού σινεμά, παρότι στην εποχή της δέχθηκε πολλές επικρίσεις. Για την ιστορία, έπαιζαν και οι Μαργαρίτα Παπαγεωργίου, Γιάννης Αργύρης και Θανάσης Βέγγος, με τον οποίο ο Κούνδουρος γνωρίστηκε στη Μακρόνησο και τον έπεισε να γίνει ηθοποιός.

Το 1957 θα γυρίσει την τρίτη του ταινία, σε δικό του σενάριο, την πρώτη ελληνική παραγωγή για

τον εμφύλιο. «Οι Παράνομοι», με πρωταγωνιστές τους Τίτο Βανδύ, Πέτρο Φυσοούν, Ανέστη Βλάχο, κατά τον ίδιο τον σκηνοθέτη είναι «η ταινία της οργής». Όπως είχε πει για την ταινία, «είχα πνιγεί, οι τρόποι έκφρασης των αγωνιστών είχαν καταργηθεί κάτω από τη βία ενός αστυνομικού κράτους. Θέλησα να αποτίσω ένα φόρο τιμής στον αντάρτη των βουνών, στον ταπεινωμένο στον εξευτελισμένο, στον αγνοημένο, στην καλύτερη περίπτωση, Έλληνα, που κράτησε ψηλά τη Ρωμιούσση». Το φιλμ, που την παραγωγή έκανε ο Φίνος, θα λάβει εξαιρετικές κριτικές στο Φεστιβάλ Βερολίνου το 1959.

ΜΠΟΡΝΤΕΛΟ

Επίσης, θα καταπιαστεί με την Μικρασιατική Καταστρο-

φή, όταν το 1978 θα γυρίσει το «1922», βασισμένος στο μυθιστόρημα του Ηλία Βενέζη «Το Νούμερο 31328». Η ταινία θα αποσπάσει το βραβείο σκηνοθεσίας στη Θεσσαλονίκη, ενώ πρωταγωνιστούν οι Μπέτυ Βαλάση, Αντιγόνη Αμανίτου, Βασίλης Κολοβός, Κατερίνα Γώγου κ.ά.

Το 1985, θα παρουσιάσει «Το Μπορντέλο» μια σαρκαστική ματιά για την εποχή της επαναστατημένης Κρήτης το 1897, όταν οι Έλληνες είχαν κερδίσει την ελευθερία τους. Ενδιαφέρουσα ταινία, η οποία, ωστόσο, πάσχει σε μεγάλο βαθμό από την θεατρικότητά της, παρότι διαθέτει ένα αξιόλογο καστ με πρώτη και καλύτερη την Μαρίνα Βλαντί.

Το 1992 θα ξαφνιάσει με το υπαρξιακό και ιδιαίτερα βαρύ και σκοτεινό δράμα του «Μπάυρον, Η Μπαλάντα ενός Δαιμονι-

σμένου», με τον Μάνο Βακούση, το 1998 θα παρουσιάσει το φιλμ «Οι Φωτογράφοι», εμπνευσμένος από την ελληνική ιστορία και την αρχαία τραγωδία, ενώ θα κλείσει τη σταδιοδρομία του το 2012 με το «Ένα Πλοίο για την Παλαιστίνη», βασιζόμενος σε πραγματικά γεγονότα.

Ο Νίκος Κούνδουρος θα πεθάνει σε ηλικία 90 ετών στις 22 Φεβρουαρίου του 2017, καθώς είχε αρχίσει να παρουσιάζει έντονα αναπνευστικά προβλήματα, στο νοσοκομείο όπου νοσηλεύεταν. Μας άφησε κληρονομιά ορισμένες από τις σημαντικότερες ταινίες, αλλά και την ασυμβίβαστη ζωή του, που γλέντησε σαν γνήσιος Κρητικός, ενώ ταυτόχρονα φώτισε τον πόνο ενός λαού σαν τους τραγουδιστάδες των ριζιτικών τραγουδιών, που λάτρευε. Χάρης Αναγνωστάκης

ΕΝΑ ΒΙΒΛΙΟ ΤΗ ΒΔΟΜΑΔΑ

Από τον γάμο στην ελεύθερη συμβίωση

**ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΣΥΜΒΙΩΣΗ
Η ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑ
ΤΩΝ ΣΥΝΑΙΝΕΣΕΩΝ**
ΒΑΣΙΛΗΣ ΣΩΤΗΡΟΠΟΥΛΟΣ
Εκδόσεις ΠΟΛΙΣ

Ο νόμος παρεμβαίνει στις υποθέσεις της οικογένειας και των ατόμων όχι για να χειραγωγήσει τους ανθρώπους και να ελέγξει τον προσωπικό τους βίο, αλλά για να ρυθμίσει ζητήματα τα οποία έχουν να κάνουν με την ελευθερία και την αυτονομία τους. Αυτό είναι το συμπέρασμα στο οποίο θα καταλήξει ακόμα κι ο πιο ανίδεος περί τα νομικά αναγνώστης αν ξεφυλλίσει έστω το βιβλίο του Βασίλη Σωτηρόπουλου «Ελεύθερη συμβίωση». Η αυτοκρατορία των συναινέσεων, το οποίο κυκλοφόρησε πολύ πρόσφατα από τις εκδόσεις Πόλις.

Νομικά η ελεύθερη συμβίωση προϋποθέτει την ένωση δυο ατόμων χωρίς να θεωρεί τη συγκατοίκησή τους αναγκαίο και ικανό όρο, από τη στιγμή που το σημαντικότερο είναι η σταθερότητα και η διάρκεια της σχέσης, εκτός αν ανακύψουν προβλήματα τα οποία υπάγονται στο πλαίσιο της ενδοοικογενειακής βίας. Η ελεύθερη συμβίωση ανάγεται στον πυρήνα της ιδιωτικής ζωής του ατόμου, κάτι που πάει πέρα από τις ερωτικές και τις σεξουαλικές σχέσεις, χωρίς, όμως, να περιλαμβάνει και τις αντίστοιχες επαγγελματικές. «Σκοπός του βιβλίου μου», εξηγεί ο Β. Σωτηρόπουλος, «είναι να μελετήσει συγκριτικά τον θεσμό του γάμου και το σύμφωνο συμβίωσης, διαπιστώνοντας τι έχει γίνει μέχρι τώρα, αλλά και τι μπορεί να γίνει στο μέλλον με τη νομοθετική κάλυψη της ελεύθερης συμβίωσης, που αποτελεί μια πραγματική κατάσταση. Ρυθμίσεις που ισχύουν για τον γάμο και το σύμφωνο συμβίωσης μένουν ακόμη υπό εύρεση για την ελεύθερη συμβίωση και το βιβλίο θέλει να εντοπίσει και να επισημάνει τα κενά».

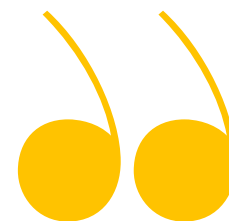
Η κάλυψη των κενών θα πρέπει να ακολουθήσει όσα ισχύουν ήδη για τον γάμο. Ο γάμος και το σύμφωνο συμβίωσης κινούνται εντός συνταγματικών ορίων και τα όρια αυτά θα πρέπει να αποτελέσουν πεδίο εφαρμογής και για την ελεύθερη συμβίωση.

Η ιδιωτική αυτονομία επιτρέπει στους εταίρους της ελεύθερης συμβίωσης να ορίζουν τα ποσοστά συμβολής τους στην ικανοποίηση των οικογενειακών αναγκών. Διατροφή, κατανομή των κινητών περιουσιακών στοιχείων, συμμετοχή σε αποκτήματα, αναγνώριση πατρότητας, ιατρικώς υποβοηθούμενη αναπαραγωγή, τεκνοθεσία (και όχι μόνο υιοθεσία), αλλά και λύση ή λήξη της συμβιωτικής σχέσης, κληρονομικά δικαιώματα, σύνταξη: όλα αυτά είναι κεφάλαια στα οποία οφείλει είτε να επεκταθεί είτε να στεριώσει και να ολοκληρωθεί η νομοθεσία για την ελεύθερη συμβίωση. «Με προϋπόθεση πάντοτε τη συγκατάθεση και τη συναίνεση», συμπληρώνει στη συζήτησή μας ο συγγραφέας, «που αποτελούν τον ακρογωνιαίο λίθο για την οποιαδήποτε ρύθμιση».

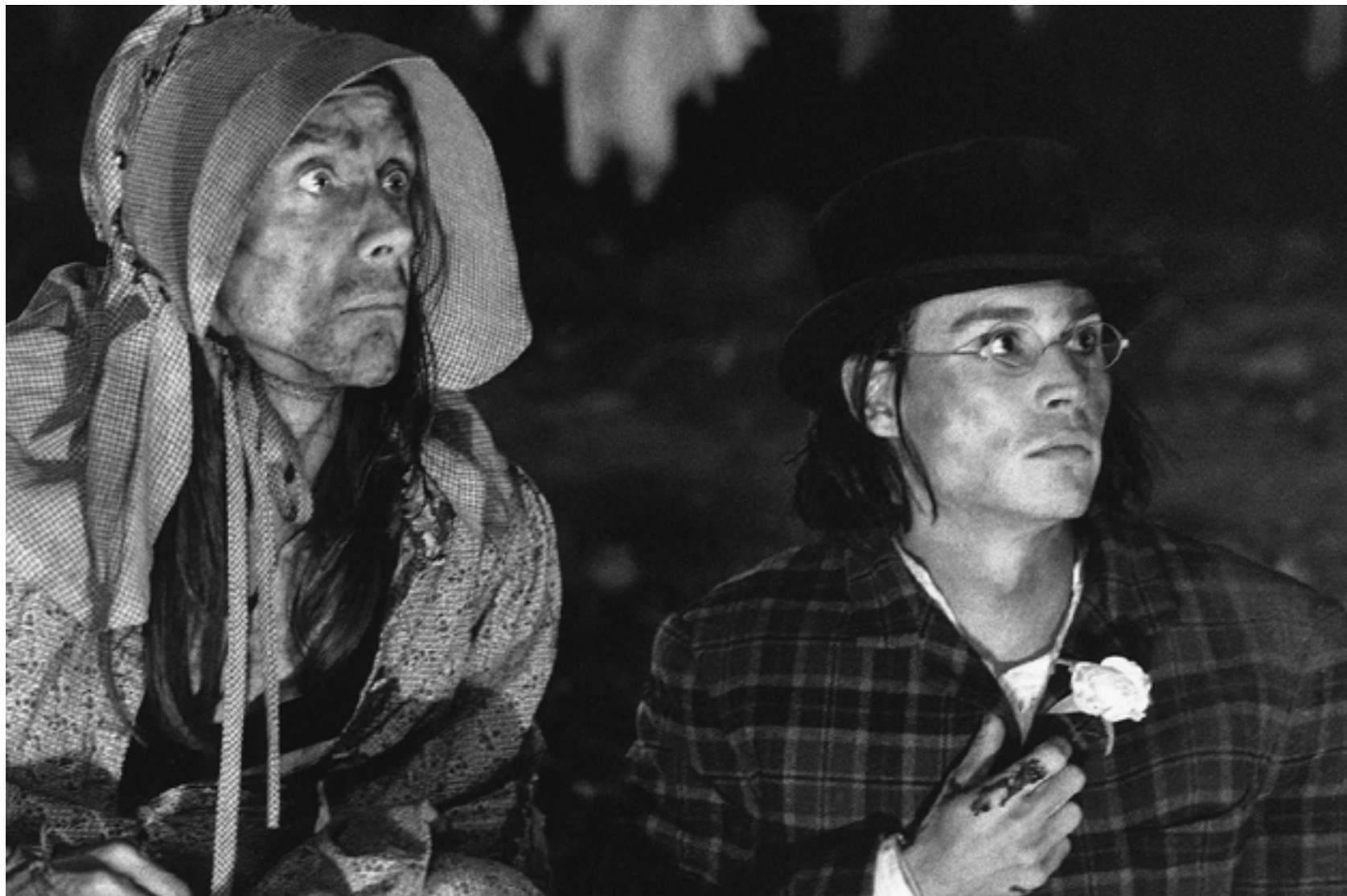
Το βιβλίο του Β. Σωτηρόπουλου δεν είναι ένα στεγνό και ξηρό νομικό κείμενο. Το επιστημονικό του μέρος έρχεται να διευρυνθεί με ένα διαφωτιστικό δοκίμιο, όπου ο συγγραφέας μιλάει με έναν προσωπικότερο τόνο, καταφεύγοντας σε μια πιο επικοινωνιακή γλώσσα, χαρακτηριστική για τη ζωντάνια και την ευλυγισία της. Χρησιμοποιώντας τον όρο «αυτοκρατορία των συναινέσεων», ο Β. Σωτηρόπουλος μιλάει εδώ για τις «τεχνολογίες της σεξουαλικότητας», για τα ομοερωτικά άτομα που δεν είχαν μέχρι και πριν από πολύ λίγο καιρό τη δυνατότητα να συνάψουν σύμφωνο συμβίωσης, αλλά και για την κοινωνική, ηθική και ιδεολογική αποθέωση της έννοιας του ζεύγους, η οποία δεν μας αφήνει να σκεφτούμε την ελεύθερη συμβίωση με πολυμελέστερους -πέραν του ζεύγους- όρους. Όλα αυτά, ωστόσο, δεν μπορούν παρά να μας κάνουν να επιστρέψουμε εκεί απ' όπου ξεκινήσαμε. Ελεύθερη συμβίωση σημαίνει ατομική απόφαση, συναίνεση, δικαίωμα επιλογής και πρωτίστως ανεξαρτησία και αυτονομία.

ΑΠΕ-ΜΠΕ/Β. ΧΑΤΖΗΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

Το βιβλίο του Β. Σωτηρόπουλου δεν είναι ένα στεγνό και ξηρό νομικό κείμενο. Το επιστημονικό του μέρος έρχεται να διευρυνθεί με ένα διαφωτιστικό δοκίμιο, όπου ο συγγραφέας μιλάει με έναν προσωπικότερο τόνο, καταφεύγοντας σε μια πιο επικοινωνιακή γλώσσα, χαρακτηριστική για τη ζωντάνια και την ευλυγισία της

ΕΝΑ ΑΛΜΠΟΥΜ ΤΗ ΒΔΟΜΑΔΑ

Ο «Νεκρός» και η μουσική του

[ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΟΥ ΤΣΑΝΤΙΚΟΥ]

Πριν από 27 χρόνια, ο Τζιμ Τζάρμους κυκλοφορούσε μια από τις ταινίες-σταθμό στην καριέρα του, το «Νεκρό» με τον Τζόνι Ντεπ ως Ουίλιαμ Μπλέικ.

Η ταινία ήταν ένα «meta γουέστερν» στο οποίο έπαιζε ένας απίστευτος αριθμός κορυφαίων, τότε ή αργότερα, ηθοποιών. Από τον άφθαρτο ακόμα Ντεπ μέχρι τον Τζον Χερτ και τον Ρόμπερτ Μίτσαμ (τον κανονικό, τον παλιό), μέχρι τον Γκέμπριελ Μπερν, τον Μπίλι Μπομπ Θόρντον και

τον Τζάρεντ Χάρις που τότε ήταν καμιά 35αριά χρονών.

Φυσικά, ανάμεσα σε όλους αυτούς υπήρχε και ο Ίγκι Ποπ που δεν έχει καμία σημασία πόσο χρονών ήταν τότε (ή σήμερα).

Η ταινία έκανε απίστευτο γκελ, ειδικά στο εναλλακτικό κοινό και όχι άδικα, καθώς παραμένει τρομερή.

Ένα κομμάτι της τρομερότητάς της όμως, το οφείλει στη μουσική της επένδυση.

Ένα χρόνο μετά, στις 27 Φεβρουαρίου 1996, ο Νιλ Γιανγκ που έγραψε το σάουντρακ, κυκλοφορούσε το σχετικό δίσκο.

Βασικά, ήταν μια υπόκωφη ακολουθία αυτοσχεδιασμών εκτός από κάποιες συγκεκριμένες περιπτώσεις, τις οποίες ο Γιανγκ τις είχε (ψιλο)έτοιμες από πριν. Ανάμεσα στα κομμάτια παρεμβάλλονταν ομιλίες από το φιλμ, με τον Ντεπ να διαβάζει ποίηση του Μπλέικ, αλλά και μερικούς διαλόγους, επίσης.

Το άλμπουμ αντιμετώπιστηκε διαφορούμενα, σε σχέση με την ταινία. Όντως, η ξεχωριστή του ακρόαση, χωρίς την ταινία δηλαδή, μόνο εύκολη δεν είναι.

Παραμένει όμως ένα πολύ ιδιαίτερο άλμπουμ, με τη σφραγίδα του Νιλ Γιανγκ, αλλά με έναν τρόπο και του Τζάρμους.

Boba Fett: Το σύμπαν των οπαδών

[ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΟΥ ΤΣΑΝΤΙΚΟΥ]

Η δεύτερη σεζόν του Mandalorian ήταν... ανθυγιεινά απολαυστική

Τι βάζει ο Τζον Φαβρό στα πράγματα που δημιουργεί και είναι τόσο... ανθυγιεινά νόστιμα; Το Book of Boba Fett ή η δεύτερη σεζόν του Mandalorian (όπως και να το πείτε, μέσα είστε), είχε ένα βασικό συστατικό που μπορεί να απογειώσει ή να στείλει στα σκουπίδια τη συνταγή: τον Ρόμπερτ Ροντρίγκες.

Η δεύτερη σεζόν της καλύτερης Star Wars παραγωγής των τελευταίων δεκαετιών ήταν χορταστική, αφενός γιατί λογικά οι εταιρίες «κερνάνε» πλέον τον Φαβρό τα cgi's μετά την κατανάλωση που έκαναν οι ταινίες της Marvel, αφετέρου γιατί ο δημιουργός της σειράς είναι κανονικός οπαδός του κόσμου του Star Wars. Οπότε, κάνει και λίγο το κομμάτι του.

Έτσι, επανέφερε κάπως εκβιαστικά τον Μαρκ Χάμιλ ως 30άρη και... δάσκαλο πλέον, σε μια από τις πιο χαρακτηριστικές συνδέσεις με τη βασική ιστορία και μετά, να κάνει... γουέστερν.

Το Book of Boba Fett είναι κανονικό διαστημικό γουέστερν και καλό κιόλας. Έχει όλα τα χαρακτηριστικά: άγριες ματιές στην έρημο, εξάσφαιρα (ή εξάκτινα...) που είναι έτοιμα να ξεράσουν φωτιά, μονοπλάνα στα πρόσωπα μονομαχιών, όλα.

Είναι όμως και λίγο... Στρατιώτης Ράιαν. Μάχες εκ του συστάδην, αναπάντεχες μεταβολές της ισορροπίας δυνάμεων, πιστολίδι, βαρέα όπλα κ.λπ.

Είναι και λίγο... Raid με απρόσμενο ξυλίκι, αλλά και ελαφρώς «μεσαία τριλογία» με μονομαχίες στο απόθρονο σύμπαν.

Εν ολίγοις, είναι όλα αυτά που θα έφτιαχνε ένας οπαδός που ονειρευόταν διάφορες εξελίξεις μόλις έβγαине από το σινεμά που έπαιζε «Η Αυτοκρατορία αντεπιτίθεται» και έφτιαχνε δικές του ιστορίες με τα action figures μόλις γύριζε σπίτι του.

Όσο για τον Ροντρίγκες, είναι απλό: Σε ένα διάλειμμα από θέαση τριλογιών Star Wars, βάζεις το From Dusk till Dawn και κάπου στο «Cucarachas Enojadas» σκέφτεσαι «καλά, τέλειο θα ήταν να φτιάξει αυτός μια ταινία Star Wars»...

